

หลง

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมนะ วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เราบวชมาเป็นพระ เราเข้าใจของเราโดยสัจจะโดยความจริงอยู่แล้ว ถ้าโดยสัจจะโดยความเป็นจริง นี่มีการศึกษา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติก็รู้ รู้ด้วยการทรงจำธรรมวินัย ปฏิบัติ ปฏิบัติทะลุกิเลสตัดหาความทะยานอยากของตนเข้าไปสู่สัจธรรมอันนั้นเลย

ถ้าเข้าไปสู่สัจธรรมอันนั้น เห็นไหม เวลาหลวงตาท่านพูดของท่าน เวลาครูบาอาจารย์ท่านเป็นธรรมแล้วนะ ท่านบอกว่า สิ่งที่เป็นวินัยๆ เป็นของสมมุติ มันเป็นสมมุติๆ ด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติขึ้น บัญญัติขึ้นมันจริงตามสมมุติใจ

มันสมมุติ เราก็สมมุติ ถ้าเราสมมุติ เราต้องจริงจังตามสมมุตินั้น

กฎหมาย คูสี เวลาเขาบัญญัติกฎหมาย กฎหมายมันก็สมมุติขึ้นมา แต่สมมุติขึ้นมาโดยออกจากสภา ออกจากสภาคือประชาชนทุกคนเห็นรวม เพราะว่าเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งประเทศ ฉะนั้น ออกกฎหมายมา กฎหมายต้องใช้บังคับทั่วประเทศ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาท่านบัญญัติธรรมและวินัยๆ บัญญัติขึ้นมาเพื่ออะไร เพื่อความมั่นคงของศาสนา เห็นไหม

พระจนฺทงูไปเห็นลัทธิศาสนาอื่นเวลาศาสดาเขาตายแล้วทะเลาะเบาะแว้งกันไป บอกทำไมมันเป็นเช่นนั้น

เพราะมันไม่มีวินัย

ถ้ามีวินัย ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้บัญญัติ

บัญญัติไม่ได้ มันยังไม่มีคนทำผิด

เวลาทำผิดขึ้นมา ท่านบัญญัติวินัย บัญญัติวินัยมา บัญญัติวินัยนี้บังคับ บังคับพวกเรา พวกสมมุติสงฆ์ พวกประชาชน พวกชาวพุทธ พวกผู้ที่แสวงหาจะเข้าไปสู่สังฆกรรมอันนั้น

ถ้าเข้าไปสู่สังฆกรรมอันนั้นมันต้องมีถนนหนทาง มันต้องมีวิธีการจะเข้าไปสู่สังฆกรรมอันนั้น ถ้าจะเข้าไปสู่สังฆกรรมอันนั้น ถนนหนทาง ข้อวัตรปฏิบัติ สิ่งต่างๆ เป็นหนทางทั้งนั้น มัคโคทางอันอื่นๆ

วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนประกาศแสดงธัมมจักขุ ทางสายกลางๆ มัชฌิมาปฏิปทา ความสมดุลพอดีมันสมดุลเพื่อฆ่ากิเลส ไม่ใช่สมดุลเพื่อส่งเสริมกิเลส ไม่ใช่สมดุลเพื่อถูก เพื่อความยิ่งใหญ่ เพื่อให้คนยอมรับ มันมาจากไหน นั่นมันกิเลสทั้งนั้นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาวางธรรมวินัยนี้ไว้ นะ อย่าเบียดเบียนกัน อย่าทำลายกัน อย่าดิฉินนินทา อย่าทิ่มแทงกัน แต่เวลาชื่นชม ชื่นชมการฆ่ากิเลส

การฆ่ากิเลสคือการฆ่าความขี้เกียจ ขี้คร้าน ขี้โม้ ขี้อวด ขี้อยากยิ่งใหญ่ ฆ่ามันๆ เวลาฆ่าความยิ่งใหญ่ นั่นนะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสรรเสริญ เวลาสรรเสริญ สรรเสริญการฆ่ากิเลส เวลาฆ่ากิเลส องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสรรเสริญมาก

เวลาอ่านในพระไตรปิฎก เพราะว่าเราอ่านในพระไตรปิฎกนะ เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมาแล้วมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้สาธยายธรรมให้ฟังๆ กันนี่

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถาม “ใครทรมานมา”

เวลาท่านใช้คำว่า “ใครทรมานมา” ลูกศิษย์ใคร ลูกศิษย์พระสาวรีบุตร ลูกศิษย์พระโมคคัลลานะ ใครเป็นคนทรมานมา อาจารย์ที่มีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณที่เป็นธรรมๆ นะ เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติธรรมและวินัยนี้ไว้เพื่อสมมุติสงฆ์ เพื่อ
 ฆราวาสที่เข้ามาประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้เข้าสู่สังฆธรรมอันนั้น นั่นเป็นความจริงๆ ไง

ใครทรมานมา ใครสอนมา มันจะผุดมาจากดินมาจากไหน มันจะเก่งมาจากฟ้าไหน
 มันเป็นไปได้อย่างไรถ้ากิเลสมันท่วมหัวอย่างนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ธรรมและวินัยมันสำคัญ ความสำคัญ เวลาองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสแสดงอัมมจักขุ ไม่ให้เสปทางสองส่วน มัชฌิมาปฏิปทา

แล้วมัชฌิมาปฏิปทาของใครละ ถ้าของเปรตของผีมันก็มีมัชฌิมาของมันนั่นนะ

ถ้ามัชฌิมาของธรรมๆ เก็บหอมรอมริบ หลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นเป็น
 พระอะไร หลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์นะ เก็บเล็กผสมน้อย นิดหนึ่งก็ไม่ให้ผิด ไม่ให้ผิดเพื่ออะไร
 เพื่อชีวิตเป็นแบบอย่าง ความเป็นแบบอย่าง นี่ไง ใครทรมานมา ใครเป็นหัวหอก ใครเป็นคนทำ
 มา

ในวงกรรมฐานเวลาเขาชื่นชม ชื่นชมหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่น หลวงตาท่านชื่นชมมาก
 เลย โรงงานใหญ่ๆ โรงงานใหญ่ที่ผลิตพระอรหันต์ก็องค์หลวงปู่มั่น

เวลาหลวงปู่มั่นท่านพูด “จิตแยกยากนักๆ ให้ภาวนา ผู้เฒ่าจะแก้วะ”

ผู้เฒ่าจะแก้วะคือผู้เฒ่ารู้จริงเห็นจริง มีการกระทำเป็นความเป็นจริง

ไอ้ซีไม้ หลอกหลวง ปลิ้นปล้อน มันจะเอาความรู้มาจากไหน มึงจะไปแก้ใคร แก่ตัวมึง
 เองนั่นแหละ ตัวมึงเองแก้ให้ได้ ตัวมึงเองยังจมขี้อยู่ นั่นนะ มึงจะไปแก้ใคร มันแก้ใครไม่ได้ มันไร้
 สาระ ไร้สาระแล้วยังหน้าด้าน

คนเรานะ ถ้าไม่หน้าด้าน ฟังธรรมๆ มันเข้าถึงใจนะ

เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่น เวลาหลวงปู่มั่นท่านแสดงธรรม มรรคผลนิพพาน
 จะหยิบจับเอาได้เลย เพราะอะไร เพราะผู้รู้จริงเห็นจริงท่านแสดง ท่านบอกถึงวิธีการ

พอหลวงปู่มันเทศน์จบ ฟ้าปิดเลย ฟ้าปิดหมดเพราะมันเข้าไปทำอะไรไม่ได้ นี่พยายามชวนชวาย พยายามแสวงหา

หลวงปู่เจี๊ยะเวลาท่านพูด เวลาหลวงปู่มันแสดงธรรม “ฟ้าร้องเว้ย ฟ้าจะผ่าๆ”

ฟ้าร้องคือเสียงคำรามของหลวงปู่มัน เวลาใครทำผิดขึ้นมานะ โอ้โฮ! วิ่งกันไปเลยนะ ฟ้าร้อง ฝนมันจะตก เวลาฝนตกขึ้นมามันชุ่มชื้นชุ่มฉ่ำ การแสดงของท่านมันชุ่มฉ่ำเพราะอะไร เพราะคนไม่หน้าด้าน

คนไม่หน้าด้านเวลามันฟังธรรมมันสะเทือนหัวใจนะ แต่ถ้าคนหน้าด้าน กรอกหูมันเท่าไรมันก็ไม่รับรู้ แล้วยังไปแอบอ้าง เชียดเข้าไป ลูกศิษย์นั่นลูกศิษย์นี่

ลูกศิษย์ทำชั่วอย่างนั้นหรือ

ความโลภ ความโกรธ ความหลง เวลามันโกรธขึ้นมามันก็โกรธขึ้นมาด้วยโทสะ เวลามันโลภ มันอยากดังอยากใหญ่ อยากมีอำนาจ เวลามันหลงตัวมันเอง หลงว่าเป็นพระ แล้วมันเป็นจริงหรือเปล่า พระมันเป็นตรงไหน พระมันอยู่ที่ไหน พระมันทำตัวเลวทรามอย่างนั้นใช่ไหม

ถ้าพระมันดีจริงมันต้องอยู่ในธรรมและวินัย แล้วอยู่ในธรรมและวินัย ความเป็นพระนะ

เวลาคนเขามาบวชนะ เวลาเขาจะสึกไป ออกไป เขาไปขอบคุณคนที่ใส่บาตรนะ เวลาเขาบวชตามประเพณีกัน ออกพรรษาแล้วก็สึก สึกจากพระไปแล้วเขาจะไปตามบ้านเรือนที่เคยใส่บาตร ไปขอบคุณเขา ระลึกถึงคุณของเขา นี่เวลาคนที่บวชเป็นธรรมๆ นะ

เวลาคนที่ไม่เป็นธรรมมันน้อยออกน้อยใจนะ อู๊ย! ไม่ดูแล มาบวชอยู่ที่นี่แล้วไม่มีใครเชิดชู

แต่คนที่บวชเป็นธรรมๆ นี่ไง เวลาฟังธรรมๆ ถ้ามันเป็นธรรมนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถ้าใครแสดงเป็นธรรมนะ ออกมาจากสังฆธรรมอันนั้นมันไม่ปลิ้นปล้อน ไม่หวังผลตอบแทน ไม่หวังใดๆ ทั้งสิ้น

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาแสดงธรรม ไม่เสียดสีใคร ไม่
ลำเอียงเพราะรัก ไม่ลำเอียงเพราะชัง ไม่ลำเอียงใดๆ ทั้งสิ้น มันตรงต่อธรรมอยู่แล้ว

แต่ใ้พวกหน้าด้าน ทัศนียูมานะอยากดังอยากใหญ่ มันเหิมเกริม มันคิดว่าสิ่งนั้นจะ
เชิดชูมัน แล้วเชิดชูมันแล้วมันได้อะไรมา

นี่ไง นี่พูดถึงเวลามันหลงนะ เวลามันหลงมันหลงตัวมันเอง มันหลงตัวมันเอง เห็นไหม

นี่พูดถึงอาวุธโสกันเต ถ้าเป็นอาวุธโส อาวุโสด้วยธรรมด้วยวินัยไง อาวุโสด้วยธรรมด้วย
วินัยนะ เขาอยู่ในป่าในเขาคนเคารพบูชาทั้งสิ้น แต่ถ้าวรชพรชฯ แสนพรชฯ แต่มันทำชั่ว เขา
รังเกียจ

กลิ่นของศีลมันหอมทวนลม กลิ่นของชั้ ชั้หลง ชั้โลก ชั้ไกรธ ชั้หลง มันชั้ทั้งตัว มันยังไม่
รู้ว่ามันชั้ คนอยู่กับชั้ไม่รู้ว้าชั้ นั่งทับชั้ไม่รู้ว้าชั้ ใ้คนข้างๆ เขาเหม็น เขาสะอิดสะเอียน มันยังไม่
รู้ตัวมันนะ นี่คนข้างๆ เขาสะอิดสะเอียนนะ

เวลาเป็นธรรมๆ นะ สัปปายะ ๔ หมู่คณะเป็นสัปปายะ แต่หมู่คณะประพฤติปฏิบัติไม่
เหมือนกัน สังคมรังเกียจ

เวลาหลงตาทำนพูดบ่อย เวลนานาสังวาส นานาสังวาสมันก็เริ่มจากการถือศีล
ต่างกัน ศีลเขาถือ เขาถือสมบรูณ์ของเขา อีกฝ่ายหนึ่งถือครึ่งๆ กลางๆ แล้วยังเหิมเกริมนะ ยังว่า
ดีกว่าคนอื่นนะ ทั้งๆ ที่ศีลมีบกพร่องนั้นนะ แล้วใครเขาต้องการ มันไม่มีใครเขาต้องการหรอก
แล้วเขารังเกียจ พอรังเกียจขึ้นมามันก็แยก

ดูสิ อย่างที่ว่าพระเจ้าอโศกมหาราชจะให้สงฆ์ลงอุโบสถร่วมกันๆ เวลาพระที่เขาเป็น
ศีลเป็นธรรมเขาไม่ยอม ไม่ยอมก็สั่งให้อำมาตย์ไปนะ อำมาตย์ไปก็ด้วยอำนาจทางโลกไง ให้ลง
อุโบสถร่วมกัน ไม่ยอม พอไม่ยอมนะ ประหารๆ

น้องชายหรือหลานของพระเจ้าอโศกเห็นว่าเหตุการณ์มันจะใหญ่โตขึ้นไป ท่านไปนั่ง
ขวางเลย เป็นอันดับที่ ๓ ถ้าประหารมาก็หลานหรือน้องพระเจ้าอโศก มหาอำมาตย์มันจำได้ ไม่

กล้า พันไม่ลง พันไม่ลงก็กลับไปเฝ้าพระเจ้าอโศก บอกว่าให้พระสามัคคีกัน ก็สามัคคีแล้วให้ลงอุโบสถร่วมกัน ไม่ยอม ก็เลยตัดคอๆ เลย

พระเจ้าอโศกนี่เต้นเลยนะ เพราะใจท่านเป็นธรรม ใจท่านหวังดี แต่การหวังดีทางโลก การหวังดีมันก็ต้องหวังดีโดยศีลโดยธรรมๆ มันรังเกียจกันโดยศีลโดยธรรม ถ้าโดยศีลโดยธรรม ขึ้นมามันก็ต้องจัดการดัดแปลงขึ้นมา

นี่ทุกชีวิตน่ะ ไปเฝ้าอาจารย์ของตน อาจารย์ของตนบอกอย่าทุกชีวิตน่ะไปเลย เพราะเจตนาที่ดีงาม แต่คนที่ทำก็ทำเกินเลยกว่าเหตุ มันทำเกินอำนาจหน้าที่

ฉะนั้น ถ้าจะไถ่โทษจะทำอย่างไร

ให้ทำสังคายนา

เวลาถาม ถามมาเลย อริสัจคืออะไร ถามพระที่ปลอมมาบวชที่อยากได้ลาภสักการะ อยากดังอยากใหญ่ อยากให้คนนับถือนั่นนะ อยากเหยียบย่ำเขา แต่ตัวเองทำชั่วนั้นนะ ถามมันสิว่า ธรรมวินัยคืออะไร ทำได้หรือทำไม่ได้ ถ้าทำไม่ได้มันเสียอกทำทำไม ถ้ามันผิด ทำทำไม ถ้ามันผิด จับมันสักๆ จับสักหมดเลย พอจับสักแล้วให้ทำอุโบสถสามัคคี ทำสังคายนาครั้งที่ ๒

การทำสังคายนา เขาทำสังคายนาเพื่อไล่ผีไล่เปรตออกไปจากสงฆ์ ไล่พวกผีพวกเปรต ไล่พวกแอบซ่อนอยู่ในสงฆ์นั้นนะไล่มันออกไป พอไล่มันออกไป เห็นไหม มันหลงว่ามันเป็นพระ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ไล่คนที่มันหลง มันหลงเพราะลาภสักการะ มันหลงเพราะบ้ำบอคอแตกนะ แต่มันไม่ใช่พวกบ้า

ไล่พวกบ้านี้มันเร็วกว่าหลงนะ มันบ้ำบอคอแตกไปเลย พอมันบ้ำบอคอแตกเพราะอะไร เพราะมันมีตบอด เวลาที่มีตบอดมันทำอะไรก็ได้ มันทำความชั่วสิ่งใดก็ได้ ไล่พวกนี้มันไม่มีหลักเกณฑ์ในหัวใจของมัน

ไล่ความหลงๆ ดูสิ คนที่เขาหลุมหลง คนที่ภาวนาแล้วหลง คนที่เขาทำความผิด เพราะว่าเขาดั้งใจว่ามันเป็นความถูกต้อง เขาพยายามของเขา นี่พวกหลง

ไอ้พวกบ้า ไอ้พวกบ้ามันไม่ใช่หลง เพราะมันไม่มีสติปัญญาอะไรทั้งสิ้น มันหน้าด้าน
หน้าหนา

เวลาหลวงตาท่านพูด จำแม่นเลย หนึ่งอย่างกับหนึ่งสันติน

หนึ่งสันตินมันหนาขนาดไหน หนึ่งสันตินเท่ากับหนึ่งหน้านะ เพราะมันหน้าหนา มัน
หน้าหนามันไม่รู้สิ่งใดเลย

นี่ไง วันสำคัญทางพระพุทธศาสนามันสำคัญยิ่งๆ เลย สำคัญจริง ๆ เลย มันสำคัญ มี
ความสำคัญ แต่เพราะเราเหลวไหล เราเลวเองไง ความเลว ความเหลวไหลในใจของเรา

ความเลว ความเหลวไหลในใจของเรา มันเป็นความคิด มันเป็นนามธรรม แต่เวลา
ประพาศกรรมที่ทำออกมา สังคมรอบข้าง ศิล ศิลจะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ด้วยกัน คนอยู่ด้วยกันจะรู้
หมด คนนี้เป็นจริงหรือไม่จริง

สมัยหลวงปู่มั่น สมัยครูบาอาจารย์ของเรา ท่านรู้ขนาดที่ว่านอนตอนไหน กินตอนไหน
แล้วธาตุขันธ์ได้สิ่งใด นี่ไง ความรักความสามัคคีของหมู่กรรมฐานสมัยรุ่นของครูบาอาจารย์เป็น
ที่เลื่องลือมาก เขารักกัน เขารักกันด้วยหัวใจ เขารักกันด้วยความจริงใจ เขารักกันเพราะอะไร

เพราะคนเกิดมาทุกข์ยากด้วยกัน คนเกิดมาอยากพ้นทุกข์ด้วยกัน พออยากพ้นทุกข์
ด้วยกัน พยายามแสวงหาๆ

ดูสิ เวลาหลวงปู่มั่นท่านประพาศปฏิบัติของท่าน เวลาหลวงปู่พรหมเวลาท่านไป
แสวงหาครูบาอาจารย์ พอไปเห็นหลวงปู่มั่นนะ “โอ้โฮ! ชื่อเสียงคับฟ้า ตัวเล็กๆ รูปร่างไม่ใหญ่”

หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดเลย หลวงปู่เสาร์สูงใหญ่ หลวงปู่มั่นท่านตัวสั้นฐานปานกลาง

แล้วเวลาหลวงปู่พรหมไปเห็น ตอนท่านไปแสวงหาครูบาอาจารย์ใหม่ๆ “โอ้โฮ!
ชื่อเสียงคับฟ้า ตัวเล็กนิดเดียว”

เวลาเอาจริงเอาจั่งขึ้นมาก “อย่าดูถูก อย่ามองคนแต่ภายนอก”

คนนะ เขาดูกันจากคุณธรรม ดูจากภายใน ถ้าดูคุณธรรม ดูจากภายใน สิ่งนั้นจะเป็นความจริงขึ้นมา

“ชื่อเสียงคับฟ้า ตัวเล็ก ๆ”

ชื่อเสียงคับฟ้า เห็นไหม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม คนที่มีเขาสติมีปัญญาเขารักษาของเขา เขาไม่ลุ่มหลงของเขา

แล้วไม่ลุ่มหลงของเขา ดูสิ เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มัน “เก็บเล็กผสมน้อย” สิ่งใดก็พยายามเก็บเล็กผสมน้อย ไม่ยอมก้าวล่วง ไม่ยอมก้าวล่วงเพื่ออะไร เพื่ออนุชนรุ่นหลัง เพื่อความเป็นจริง

เพราะกลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมของท่าน หมู่คณะครูบาอาจารย์ท่านแสวงหาๆ ทุกคนประพฤติปฏิบัติขึ้นไปแล้วมันก็มีติดบอด เวลามันทำจริงทำจังขึ้นมามันก็ได้ความจริงความจังเท่ากับสติปัญญาของตน เท่ากับอำนาจวาสนาของตน อำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหนมันก็ได้แค่นั้นนะ แล้วมันจะทะลุทะลวงไปมันจะเอาอำนาจวาสนามาจากไหน มันจะเอาคุณธรรมอะไรมา

กำลังของสมาธิ ดูสิ ธรรมชั้นสูง สิ่งที่สูงซาร์ ความคิด ความปรุง ความแต่ง ที่เป็นปัญญาชั้นสูง ที่มันจะฟาดจะฟันจะทะลวงกิเลสขึ้นไป มันมีสติปัญญามากน้อยแค่ไหน มันทำสิ่งใดไม่ได้มันก็แสวงหาครูบาอาจารย์ คอยติดตามๆ เพื่อประโยชน์

เวลาไปหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านก็ให้อุบายให้วิธีการ วิธีการอย่างนี้มันไม่ใช่วิธีการอย่างนี้มันโดนกิเลสหลอก วิธีการมันพลิกมันแพลง มันหาทางยกย่อนเพื่อตั้งกิเลสออกมา แล้วตลบหลังมันด้วยปัญญา ปัญญาพลิกแพลงขึ้นมา เห็นไหม นี่เวลาครูบาอาจารย์ท่านการแก้จิต ถ้ามันเป็นสังขารอย่างนี้มันก็เป็นสัปปายะ เป็นสิ่งที่น่ารันทรมัย

เพราะถ้าน่ารันทรมัย หมู่คณะมันก็สมานกัน มันก็สามัคคี มันก็เป็นเนื้อเดียวกัน มันไม่ต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

มันแตกต่างกัน แตกต่างก็ความเห็นผิด แล้วหนั่งหนา

ไฉ่ฉิวบางๆ เวลาพูดให้มันเข้าใจ มันทำได้ แต่ไฉ่พวกหนึ่งหนามันหนึ่งสันตั้น มันไม่เป็นประโยชน์อะไรกับใครทั้งสิ้น แล้ววอดเสียด้วยนะ แหม! มีอำนาจวาสนา

วาสนาบ่าบอคอแตกอยู่ในคุกเยอะเยอะ

สิ่งที่จะเป็นจริงๆ นะ สิ่งที่ว่าตัวเองมีอำนาจวาสนา มันไร้สาระมาก ด้วยความโลภ ความโกรธ เวลาความโกรธขึ้นมาด้วยความอหังการ จะทำร้ายใคร ทำได้ทั้งสิ้น แล้วมันพลิกแพลงด้วยสติด้วยปัญญา

ด้วยสติด้วยปัญญาคือการเมือง ด้วยการขุดหลุมพราง ด้วยการหลอกหลวง ด้วยลากลักการะ ด้วยการล่อการหลอก เพื่ออะไร เพื่อให้สมความปรารถนาของตน ถ้าสมกับความปรารถนาของตน คือว่าด้วยสติปัญญาของเขา นั้นสติปัญญาหรือ นี่ไง ด้วยความโลภ ความโกรธ อยากมีอำนาจ อยากครอบงำ แล้วมันมีประโยชน์กับสิ่งใด

แต่ถ้าเป็นจริงๆ สิ่งที่เป็นจริงขึ้นมา ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความหลงมันหลงไหลในตัวมัน ความโลภ ความโกรธเป็นโทษศักดิ์ โลกคคิมันเป็นไฟ ไฟมันเผามันเผา มันเผามันเผาด้วยอวิชชา ด้วยความมืดบอด ด้วยความไม่รู้ของตน

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ สงฆ์ปกครองสงฆ์ ความโลภ ความโกรธ ความหลงมันเรื่องส่วนตัว มันเรื่องหัวใจ แต่สังฆะ สงฆ์ พระสงฆ์ ๔ องค์ขึ้นไปเป็นสังฆะ สังฆะเขายอมรับไม่ยอมรับ

เขารับไม่ได้

ถ้าสังฆะเขายอมรับนั่นมันถึงเป็นสามัคคีอุโบสถ ถ้ารับไม่ได้มันก็เป็นนานาสังวาส มันเข้าร่วมอุโบสถไม่ได้ เพราะสงฆ์เขาไม่ยอมรับ ถ้าสงฆ์เขาไม่ยอมรับ ถ้ามันไม่หลงไหลด้วยทิฏฐิมานะ ด้วยเล่ห์ด้วยกล ด้วยคิดว่าด้วยความยิ่งใหญ่ของตน มันไม่มี มันไม่มีหรือความลับไม่มีในโลก ไม่มี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำอย่างไรได้อย่างนั้น แต่สิ่งที่เขาทำๆ ที่เราทำ เห็นไหม

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา พอวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ เวลาแสดงธรรมจักๆ สัจจะความจริง จักรนี้ได้เคลื่อนแล้ว มันย้อนกลับไม่ได้ สัจจะความจริง ธรรมและวินัยเป็นของจริง มันเคลื่อนกลับไม่ได้

เพียงแต่เรามาซุกอยู่ในนี้ แล้วเรามาปลิ้นมาปล้อนมาหลอกมาลวงอยู่ในศาสนานี้ นี่ไง ธงชัยพระอรหันต์ ห่มผ้ากาสาवพัสดร์ สิ่งที่เป็นธงชัยห่มไว้แล้ว ลูกศิษย์กรรมฐานเขี้ยวนะ ลูกศิษย์กรรมฐาน ครูบาอาจารย์มีชื่อเสียง

เอาชื่อเอาเสียงของครูบาอาจารย์ไปขายกิน เอาไปเป็นยี่ห้อ ไม่มีอะไรสิ่งใดเป็นประโยชน์

ถ้ามันเป็นประโยชน์ขึ้นมา เราเอาสิ่งนี้มาเพื่อเป็นศีล ศีลคือความปกติของใจ รวบรวมขอบเขตรักษาของมันไว้ รักษาหัวใจของเรา เรามาเพื่อรักษาหัวใจของเรา มันจะทุกข์จะยากแน่นอน

เวลามันทุกข์มันยากนะ มันทุกข์มันยาก ความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสสาหะ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ปากตาย เอาตายเข้าว่า

อย่างเช่นเรา เราก็ผ่านมายุอะจะตายด้วยอุบัติเหตุ ฤดูคงจะไปตกหน้าผา จะเป็นจะตาย ไปส่งเสียบึง ไปรถคว่ำ จะตายด้วยอุบัติเหตุก็มี เวลาจะตายด้วยกิเลสก็เคย เวลาอดอาหาร อดอาหารจนกินไม่ได้ อดอาหารจนไปปิตุฆาตเอาเจียนทันทีเลย อ้วกแตกอ้วกแตน มันไม่ให้กินเลย ถ้าไม่ให้กินก็ตาย

พอตายขึ้นมา พิจารณาด้วยปัญญา ทำอย่างไร พิจารณาด้วยปัญญา ปัญญาก็ได้แย้งกับกิเลส

ไอ้เรื่องอาหารการกิน ถ้ามันสกปรกมันก็สกปรกตอนมันบูดมันเน่า แต่ถ้ามันไม่บูดไม่เน่ามันก็สกปรกไม่ได้ มันยังไม่สกปรกเพราะมันยังไม่ถึงอายุขัยของมัน แล้วถ้ารังเกียจของมัน เราก็อย่าไปฉันอาหาร เอาแต่ข้าวเปล่าๆ ก็ได้ไหม นี่ทั้งหลอกทั้งล่อด้วยสติปัญญา พิจารณาจนมันยอม เราถึงได้ออกมาปิตุฆาต ไม่อย่างนั้นตาย นี่เวลามันทำไง

ความเพียรชอบ เพราะความเพียรชอบ ความเพียรเข้มข้นขึ้นไปจนกิเลสมันได้กลับ เวลากิเลสมันพลิกแพลงกลับใจ กิเลสมันหลบมันหลีกมันหลบมันซ่อน เวลาเราเอาจริงจ้องขึ้นไป กิเลสมันได้กลับ เวลาได้กลับมันก็พลิกแพลง มันเอาตายดีกว่า ตายแล้วจิตนี้ยังอยู่ในอำนาจของมัน

แล้วเราก็มีครูบาอาจารย์จะคอยแก้ไขไหม เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นแบบอย่าง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นแบบอย่าง ท่านสู้กิเลสของท่านมา

เวลาหลวงตาท่านพูด เวลาท่านโดนกิเลส อดอาหารจนบิณฑบาตไม่ไหว อดอาหาร “โอ้โฮ! มึงเอากุขนานนี้เชียวนะ”

มึงเอากุๆ มึงคือใครล่ะ มึงก็คือความหลงผิด มันเป็นนามธรรม มันเป็นความเห็นผิด มึงคือความเห็นผิดในใจ

“มึงเอากุขนานนี้เชียวนะ ถ้ากูมีกำลังกูจะเอามึงคืนๆ”

ท่านก็พยายามเก็บเล็กผสมน้อย พยายามของท่านขึ้นมาจนมีสติมีปัญญาขึ้นมา แล้วเวลามีกำลังขึ้นมาก็เอาคืนๆ เอาคืนมัน ฟาดฟันกับมันด้วยภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการภาวนา

แล้วปัญญามันเกิดภาวนา ปัญญามันเกิดได้เพราะอะไร

มันเกิดได้เพราะศีล เพราะมีศีลเป็นปกติแล้ว ถ้ามันเป็นสมาธิมันก็เป็นสัมมาสมาธิ

ถ้ามันทุศีล มันหน้าด้าน เวลาออกไปมันก็เป็นมิจฉา เป็นมิจฉาสมาธิมันก็เป็นการส่งออก มันเป็นสมาธิขึ้นมาก็อวดอ้าง “โอ้โฮ! เมื่อคืนภาวนาดีดี” ทำอะไรก็จะไปอวดอ้าง โอ้ย! ลอยฟ้าเชียว...กิเลสทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นความจริง มันพลิกมันแพลงกลับมา ถ้าคนมันหลง มันก็หลงผิด แต่ไอ้พวกหน้าด้านมันไม่ใช่หลง มันบ้า เวลามันบ้าขึ้นมาจะนะ มันไม่มีสติปัญญาทั้งสิ้น มันจะเอาอย่างเดียว มันจะดันทุรังอย่างเดียว ทุตันๆ ดันอย่างเดียว แล้วดันแล้วว่ายิ่งใหญ่จะ

ทำไมมันจะไม่ยิ่งใหญ่ มันสร้างบาปยิ่งใหญ่

หมู่สงฆ์เขามีสติปัญญา คนที่เขามีสติปัญญาคือเขาสติทันจิตของเขา เขามีสติมีปัญญาทันจิตของเขา เขาไม่ไปยื่นเป็นหมาบ้าไปให้รถคนหลับใน รถคนเมาแล้วขับชนหรือก เขาไม่ปะทะด้วย ที่เขาไม่ปะทะด้วย เขารู้ว่าอะไรถูก อะไรผิด เขาไม่สร้างเวรสร้างกรรม

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไปประพฤติปฏิบัติ หลวงปู่มั่นท่านหลักเรือนะ วัดไหนมีพระ ไม่เข้า จนลูกศิษย์ลูกหา หลวงปู่หลุยท่านพูด ไปสร้างหนองผือก็สร้างไว้ สร้างไว้แล้วให้พระออกหมด ทำให้เหมือนเป็นวัดร้าง พอเป็นวัดร้างแล้วนิมนต์หลวงปู่มั่น ท่านถึงจะมา

ที่ไหนมีพระ ที่ไหนมีสังคม ไม่เข้า นี่เขาไม่ปะทะ เขาไม่ไปชนกับไอ้พวกไอ้ขี้อาหรือก ไอ้พวกเมาอารมณ์ ไอ้พวกเมากิเลส ท่านไม่สนใจหรือก แล้วอย่าคิดว่าคนอื่นเขาไม่รู้ คนอื่นเขาไม่ปะทะ เขาหลบเขาหลีก เขาไม่อยากสร้างเวรสร้างกรรม

เวรกรรมเกิดมา เกิดมาภาวนาแสนทุกข์แสนยาก เวลาขีปภาวนา ผู้ที่ปฏิบัติได้ง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติได้ง่ายรู้ง่ายเพราะเขาได้สร้างสมบุญญาธิการของเขามา เขาปฏิบัติ เขาบวชพระ บวชแล้วบวชเล่าตั้งแต่ภพชาติใดของเขามา เขาสร้างสติเขาสร้างปัญญาของเขา แต่ปัญญาของเขาไม่ถึงกับทะลุปรุโปร่ง เขาก็ยังเป็นบาทฐานเป็นจิตเป็นนิสัยของเขามา เวลาเขามาภาวนาเขาก็ภาวนาได้ง่ายขึ้น ปฏิบัติได้ง่ายขึ้น

ไอ้ของเรา เราจะสมบุกสมบัน เราจะทุกข์เราจะยากอย่างไร เราก็พอใจ พอใจหมายถึงว่ามีสติมีปัญญาไม่น้อยใจ คำว่า “น้อยใจ” คือมันด้อยค่า พอใจขึ้นมามันหักขาตัวเองไง มันทำลายความมั่นคงของตน

เวลาความอ่อนแอมันอ่อนแอมาจากไหน ก็มันอ่อนแอมาจากสติจากปัญญาเราทั้งสิ้น มันไปอ่อนแอมาจากคนนอกใหญ่ที่ไหน มันก็อ่อนแอมาจากภายในนะ มันอ่อนแอมาจากสติปัญญาของเราอ่อนแอ แต่ถ้าเรามีกำลัง มีวาสนานะ สติปัญญาเรานั้นคงมาก

เวลาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติธรรมโดยชอบ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยต้องเป็นพระอนาคามี

นี่มันเป็นโดยพื้นฐาน แล้วคำนี้ถ้าบาลีมันไม่มีหรือว่าสิ่งที่มันไม่จริง มันก็ต้องไม่มีอยู่ในบาลี นี่มันมีอยู่จริง มันมีอยู่จริงแล้วครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติได้จริง แล้วผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็มีอยู่จริง แล้วทำไมเราปฏิบัติไม่ได้ เราปฏิบัติไม่ได้มันก็อ่อนแอจากภายในไง นี่ไง มันหลงใหล หลงจนบ้า บ้าว่าตนเองยิ่งใหญ่

ไอ้โฮ! สังกะ

ความยิ่งใหญ่ของครูบาอาจารย์นะ อย่างหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไม่มีใครรู้จัก หลบๆ หลีกๆ อยู่ในป่าในเขา ไอ้โฮ! ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณคับฟ้า

ไอ้กำๆ บ้าบอคอแตกนั่นนะ มันก็ต่อหน้าทั้งนั้นนะ ต่อหน้าเขาก็ยกมือไหว้ ถัดหลังเขาก็ถุย เขาบ้วนน้ำลายใส่ทั้งนั้นนะ มันไร้สาระ มันโลกธรรม ๘ มีลามกเสื่อมลามก มียศเสื่อมยศ คนโง่คนฉลาดใครมากกว่า นี่เรื่องของโลก ถ้าเราไม่หลงตัวเราเอง

ถ้ามันหลงตัวมันเองนะ มันหลงจนไม่มีสติสัมปชัญญะยับยั้งได้ หลงตัวเองจนไม่รู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูก แล้วก็บ้า ผิดยังว่าถูกถูก แล้วถูกเพราะถูกทำได้ กฎคนพิเศษ ญายอดเยี่ยม ญายเป็นคนที่เขายกเว้น

มันไร้สาระ มันไร้สาระที่มันไม่เป็นประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้นเลย แล้วไม่มีประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ เวลาเทวทัตจะขอปกครองสงฆ์ๆ

“เทวทัต แม้แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา เรายังไม่ให้ปกครองสงฆ์เลย เขาให้สงฆ์ปกครองสงฆ์”

แล้วสงฆ์ปกครองสงฆ์ ในสงฆ์นั้นนะ ถ้าพูดถึงทุกคนเขามีสติปัญญาของเขา ในสงฆ์เขายอมรับหรือไหม

นี่ไง เวลาเราจะลงอุโบสถ แล้วเวลาวิณัยกรรม จันตามติ มีใครได้แย้งคนเดียว ใช้ไม่ได้ แล้วสงฆ์ทั้งหมดเขาหนุนวาทาบอด เขาไม่รู้อะไรเลยหรือ ที่เราหย่าเป่อยู่ที่นี่เขาไม่รู้เลยหรือ ไม่มีใครรู้เลยใช่ไหม เออ! แปลก

มันไม่มีหรอก ความลับไม่มีในโลกหรอก ใครๆ ก็รู้ ใครๆ ก็เห็น แต่เขามีมารยาท เขา
หนึ่งบาง

เวลาไปหาหลวงปู่ชาน ท่านเตือนนะ “พระนี่หนึ่งบางนะ บาทเดียวขาดจากพระนะ
พระหนึ่งบางมาก โดนสิ่งใดเลือดซิบๆ เลยละ”

หลวงปู่ชานเวลาพระใหม่ๆ ไปจะเตือนเลยนะ “ระวังนะ พระเราหนึ่งบางๆ ผิวบาง
มาก โดนสิ่งใดสะกิดหน่อยเดียวเลือดซิบๆ เลย แล้วค่าบาทเท่านั้น บาทเดียวขาดเลยนะ หนึ่ง
ขาดเชียว” นี่หลวงปู่ชาน

เราไปหาหลวงปู่ชานสองรอบสามรอบ ท่านจะพูดคำนี้เกือบทุกเที่ยวเลย แปลก

ท่านว่า “พระเราหนึ่งบางๆ นะ ระวังให้ดีนะ บาทเดียวนะ ขาดเชียวนะ ขาดจากพระ”

แล้วท่านพูดบ่อย พระแถววัดของท่านนะ ท่านบอกพวกนี้พวกโสเภณี โสเภณีสงฆ์
ท่านพูดเอง ระบุชื่อเลย แต่เราไม่ระบุ

“พวกนี้พวกโสเภณีสงฆ์” ท่านพูด

ความลับมีหรือ

แล้วพระไม่กล้าเข้าไปกราบหลวงปู่ชาน สมัยหลวงปู่ชานท่านมีชีวิตรอดอยู่นะ พระไม่ค่อย
กล้าเข้า จะมีแต่พระใหม่ๆ พระไฟแรงๆ อย่างพวกเราไปหาหลวงปู่ชาน ไปพยายามให้ท่าน
ฝึกหัด

แต่เนี่ยก็เฉพาะหลวงปู่ชานนะ เดี่ยวนี้หมดแล้ว เดี่ยวนี้นะ หลวงปู่ชานว่าโสเภณีสงฆ์
แล้วที่เหลือนี้เป็นโสเภณีหรือเปล่าไม่รู้ นี่เพราะหลวงปู่ชานพูดเอง แล้วเวลาครูบาอาจารย์ที่เป็น
ธรรมใจ

แล้วเราเป็นธรรมหรือไม่ เราหลงตัวเองหรือไม่ โลก โกรธ หลง

ทั้งๆ ที่วันนี้เป็นวันอาสาฬหบูชา เป็นการประกาศสังฆธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม เสวยวิมุตติสุข แล้วเล็งญาณว่าจะเอาใครก่อน จะเอาปัญจวัคคีย์

วันนี้วันประกาศสัจธรรม ประกาศความจริงกับโลก ในโลกนี้มีความจริง ประกาศสัจธรรมพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม แล้วเวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะไปเอาพระปณณมานันตานุตร หลานองค์เดียว แล้วอยู่ป่าเลย เวลาจะนิพพานมาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าเป็นพวกเรานะ โอ้โฮ! พี่ใหญ่ ขวางอยู่เต็มวัดเลย เหมือนพระฉันนะ ใครมาไม่ได้ ขวางเขาตลอด จนพระอานนท์ถามเลยว่าพระพุทธรูปเจ้านิพพานแล้วทำอย่างไร

ลงพรหมทัณฑ์มัน ไหลมันไป

นี่ไง นี่ถ้าพระฉันนะ แล้วพระอัญญาโกณฑัญญะไม่เป็นอย่างนั้น พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพระอรหันต์ พระฉันนะเป็นปุถุชน

พระอัญญาโกณฑัญญะถ้าถือสิทธิ์เป็นสงฆ์องค์ของโลก อยู่ในพระไตรปิฎก ใครๆ ก็ยอมรับว่าเป็นพี่ใหญ่ เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก แต่ท่านอยู่กับช้าง อยู่กับสัตว์ป่า ใช้ผ้าข้อมหีนแดง เวลาจะนิพพานออกจากป่ามาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระในวัดไม่รู้จักพระอัญญาโกณฑัญญะ นั่นใครนะ หลวงตาองค์นั้นใคร ห่มผ้าสีไม่เหมือนพวกเราเลย

เพราะพวกเราอยู่ในสงฆ์ อยู่ในสังฆะ น้ำฝาดมันมีไซ้ไหม แต่ท่านอยู่ของท่านองค์เดียว อยู่กับสัตว์ ท่านก็ใช้หินสีขัดเอา แล้วท่านก็อยู่กับสัตว์ สงฆ์องค์แรกของโลกนะ พระอัญญาโกณฑัญญะท่านอยู่โดยการอ่อนน้อมถ่อมตนอยู่ในป่าในเขาด้วยวิมุตติสุขในใจของท่าน ด้วยคุณธรรมในใจของท่าน มีความสุขวิมุตติสุข เห็นโลกเห็นอวิชชา เห็นอะไรๆ ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดเข้าไปสู่ใจดวงนั้นได้เลย

พระฉันนะขวางเขาไปทั่ว ปุถุชนคนหนา อยากมีอำนาจแต่มันเฝ้าใน พวกหน้าด่าน

แต่พวกมียางอาย พระอัญญาโกณฑัญญะได้ไปเอาหลานมาบวช แล้วหลานเป็นเอตทัคคะในการแสดงธรรม พระปณณมานันตานุตรเป็นผู้ที่มีปฏิภาณในการแสดงธรรม สุดยอด

นี่ถ้าไม่หลงตัวเอง ไม่หลงกิเลส ไม่หลงทิฏฐิมานะของตน บ้าบอคอกแตกของตน

ทั้งหลงทั้งหน้าด้าน ทั้งหนังหนา แล้วสุดท้ายก็บ้า บ้าบอคอแตกไปตามความรู้สึกของตน ไม่เป็นความจริงหรอก สุดท้ายแล้ว สั่งชะ

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา วันนี่วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ประชาชนเข้าวัดเข้าวาทำบุญมหาศาล แล้วคนที่มีศรัทธามีความเชื่อเขาบวชมาเพื่อประพฤติปฏิบัติ บวชมาเป็นพระแล้วก็ชวนชวายเป็นเอาความจริงของเขา

ไอ้เราก็เป็นสงฆ์ เราบวชเป็นพระแล้วถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง ถ้ามันบวชมาแล้วมันได้อย่างใดก็ไม่สนใจปรารภณา ไอ้เนั้นมันเรื่องธรรมดา ไม่มีใครได้สมตามความปรารภณาหรอก ไอ้ความสมความปรารภณาคือกิเลสไง ไอ้สมความปรารภณาคือโลกไ้

แล้วโลก ดุสิ เขาสะสมกันนะ เข้าๆ ต้องออกกำลังกาย เพราะอะไร เพราะเวลาเกินไป โรคภัยไข้เจ็บมาก เขาก็พยายามจะรักษาร่างกายของเขา ไอ้เนี้ก็เหมือนกัน เราบวชเป็นพระแล้วเราจะเอาให้สมความปรารภณา ให้สมกิเลส ไม่มีหรอก

แต่ถ้ามันสมตามธรรม บิณฑบาตมาฉันแต่พอประมาณ ปฏิสังขาย อยู่ด้วยความสุข

ชาวไร่ชาวนาทำนาหน้าดำคร่ำเครียด หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน กว่าจะได้ข้าวสักเม็ดหนึ่ง กว่าจะไปโรงสี กว่าจะขายได้ กว่าจะหาปัจจัยมาถวายทาน

ไอ้พระไม่ทำอะไรไถ่ना แล้วเวลาจะหัดฝึกหัดภาวนาเพื่อมีสติปัญญาไปแก้ไอ้ความหน้าด้านของตน มันก็ไปพอกความหน้าด้านว่าตัวเองยิ่งใหญ่เข้าไปอีก แล้วมันจะสมความปรารภณาได้อย่างไรละ

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ นะ เห็นชาวไร่ชาวนาเขาทุกข์เขายากของเขา เขาแสวงหาของเขา เขาทำบุญกุศลของเขา สารุ เราได้มานี้เหื่อโคลของชาวบ้านเลย เขามาขนาดไหน ถ้าเรามีสติมีปัญญานะ มันสั่งเวช

เราเคยติดน้ำป่าหนหนึ่งแล้วไม่ไปบิณฑบาต ชาวบ้านเขาพยายามล่อยคอกันมานะ วันนั้นกลิ่นข้าวติดคอ เขาเอาชีวิตของเขาเพื่อเอาข้าวมาถวายพระ

เราเคยเจอหนหนึ่ง ไปบิณฑบาต น้ำปามันมา ไปไม่ได้ก็กลับ สักพักหนึ่งเขาตามมาที่วัด ตัวนี้เปียกโชกหมดเลย แล้วเขาถวายพระ เราก็อยู่ในนั้นองค์หนึ่งในนั้นด้วย กลืนข้าวไม่ลง

เขาสละชีวิตของเขา เขาเสี่ยงภัยของเขา อุทิศส่าห์มาใส่บาตรข้าวพระ วันนั้นเราฉันข้าวติดคอ แต่ฉันลง กินอื่นๆๆ เลย แต่ติดคอ ติดคอเพราะความคิด ติดคอเพราะความรู้สึก กินข้าวนี้ติดคอ เพราะอะไร

เพราะก้อนข้าวกับชีวิตเขา เขาเสี่ยงภัยของเขาเพื่อก้อนข้าวตกกระเพาะของเรา เขาปรารถนาบุญของเขา เขาทำของเขา

ถ้าคนมีความคิด แล้วถ้าคิดได้อย่างนี้แล้วไม่ทุกข์ไม่ยาก สบายๆ

เข้าบิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เหลือเฟือ ทุกอย่างอุดมสมบูรณ์ ครูบาอาจารย์ทุกข์มากกว่านี้ แล้วท่านอยู่ด้วยความสมบูรณ์ของท่าน แล้วถ้ามันเป็นธรรมๆ ขึ้นมามันจะเป็นประโยชน์กับสงฆ์ แล้วสงฆ์เขาไม่รังเกียจ สงฆ์ไม่รังเกียจเด็ดฉันท์ แล้วมันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่อย่างนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้สงฆ์ปกครองสงฆ์

ถ้าไม่ให้สงฆ์ปกครองสงฆ์นะ แล้วมันต่อเนื่องมานะ ๒,๐๐๐ กว่าปี มันต่อมาอย่างไร ถ้าให้ใครเป็นใหญ่ๆ เวลาทิฏฐิमानะมันบิดมันเบี่ยงนะ มันเพี้ยนไป จบหมดเลย แต่สงฆ์มันตรวจสอบกันมาตลอด

แล้วถ้ามีครูบาอาจารย์ท่านเป็นธรรมๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นธรรม ท่านไม่สนใจใครเลย ใครจะตรวจสอบท่าน ตรวจสอบไม่ถึงอีกต่างหาก ใ้บาบอคอแตกไม่ต้องให้ใครเขาตรวจสอบหรอก สังคมเขายี้เอาจ